

Smrad'och

Vlastimila Kosorínová

Tu třídu jsem mněl rád. Třidnictví na mně padlo po kolegyni Hamáčkové. „Nevím, co mám s nimi dělat. Mužskej to spíš zvládne!“ Prohlížím si loňskou třídní knihu. Problémy s docházkou neměli. „Docházka, to ne, oni chodí do školy docela rádi. Prospěch, dobrý. Snad průsery? Nic. Normální. Tak, co v tom je?“ „Uvidíš“. Usmála se.

První třídní hodina. Děcka vzorně seděla v lavicích plna očekávání. Všichni se těšili, co bude. Spozorněl sem.

„Jmenuji se Jan Procházka a sem váš nový třídní učitel. Nejprve si projdeme školní řád. Student chodí do školy vhodně upravený.“

V první lavici se zvedla ruka. „Mohl by ste specifikovat, co to znamená, vhodně?“ „Normální běžné oblečení.“ „Co je běžné?“ Další ruka. „V Africe jsou běžné sukýnky z leopardích kůží. A ve Skotsku nosí kluci běžne sukně.“ Další ruka. „Není to diskriminace, když u nás kluci běžne sukně nenosí?“ Další ruka. „To co je ve Skotsku normální, není normální tady.“ „Kdo vlastně určuje tyhle normy na naší škole?“ „Asi paní ředitelka.“ Třída se válela smíchy. Naše paní ředitelka se oblékala jako vychovatelka z Jany Ěrový.

Když zazvonilo, došlo mi. Za celou hodinu sme se nepohli z místa. Děcka se těšila, jak si zase hezky popovídali. „Budeme příště pokračovat. My něco na internetu nastudujem, pane profesore. Třeba o normálním oblečení domorodců v Oceánii.“

Tak, takhle to je. Kolegyně Hamáčková se potouchle usmívala.? „Ještě si užiješ, když dojde na lidská práva. Hlavně práva dětí. V tom jsou fakt dobří.“

Spočátku sem se na nich bavil. Ale kvůli týmhle nekonečným debatám o čemkoli, se nikdy nic nedalo udělat. Když se na něčem shodli, bylo pozdě. Situace už byla naprosto jiná.

„Půjdeme na výlet do Mariánek.“ To zabralo. Ani rozprava nebyla moc dlouhá. V sobotu, vláčkem. Osum patnáct na nádraží. Ráno nikto nemeškal. „Parkem v Mariánkách pěšky“.

Přírodopis je moje specializace. „Původně to bylo údolí plné bažin, kde dokázali žít jen poustevníci a divoká zvěř. V okolí pramení nejmín čtyřicet minerálních vod. Mají různé složení. K léčebným účelům poustevníci používali jenom některé.“ „A to proč? Ostatní jim asi nebyli dost dobré.“ „Mniši z nedalekého kláštera skoušeli vodu odpařit a z Křížového pramene získali glauberovu sůl.“ Prošli jsme kolonádou a teď hezky k pítkám. „Můžete pít ze všech pramenů, kromě Křížového.“ „Vždyť ten používali jako první.“ „Řekl jsem, kromě Křížového.“

„Tak, ještě oplatku a hurá na Smraďocha. Je to místo kde je vývěr minerálních vod. Hezky lesem, po zelený značce. Děcka, slyšela jste už někdy o zákoně tabu?“ No jo, to je, když ňaký starý páprd vyhlásí, že se něco nesmí, bez toho, že by řádně vysvětlil proč se to nesmí. Je to sprosté sekýrování.“ „No, je to zákon domorodců v Oceánii. Prostě měli pravidla, které se nesměli porušit.“ „Například někdo se nesměl oslovit jménem.“ „Jako Voldemort, že. To by hrmělo.“ „Někoho se nesmělo dotýkat.“ „Jo, anglický královny. Dostala by kovida.“ „Některé věci se nesměly jíst.“ „To jako v bibli, můžete jíst ovoce ze všech stromů, kromě jednoho.“... „A když někdo poruší, to tabu ,co se vlastně stane?“ „Bude vyhoštěn ze spoločenství.“ Chodník vedl nízkým smrkovým porostem. Děcka se po jednom vytrácela. „Zbírají houby. No, nějak rostou.“ Na konec šel se mnou jen Michal . „Ty nezbíráš?“ „Ne, já jsem už jednou v Mariánkách byl“.

Smraďoch nás přivítal sírovým zápachem. Mafety probublávali jedovaté plyny. „Když se do jejich blízkosti dostane nějaké zvíře, udusí se.“ Nikdo si to nešel skusit. A nikto to ani nespochybnil.

Může se člověk, který poruší tabu, vrátit ke svemu kmeni?“ „Může, ale před tím musí projít dlouhým a těžkým procesem očištění.“

Po tom památném výletě se atmosféra ve třídě změnila. Ne, že by skončili s diskuzemi, ale když bylo třeba něco bez řeči poslechnout ,stačilo říct, že je to Smraďoch. A o Smraďochu se nediskutuje. Prostě se to nesmí a hotovo.